

Cu Florinel Piersic, în 1970.

ALECU POPOVICI

O zi cu

Florinel, Tatiana și Florin Piersic.

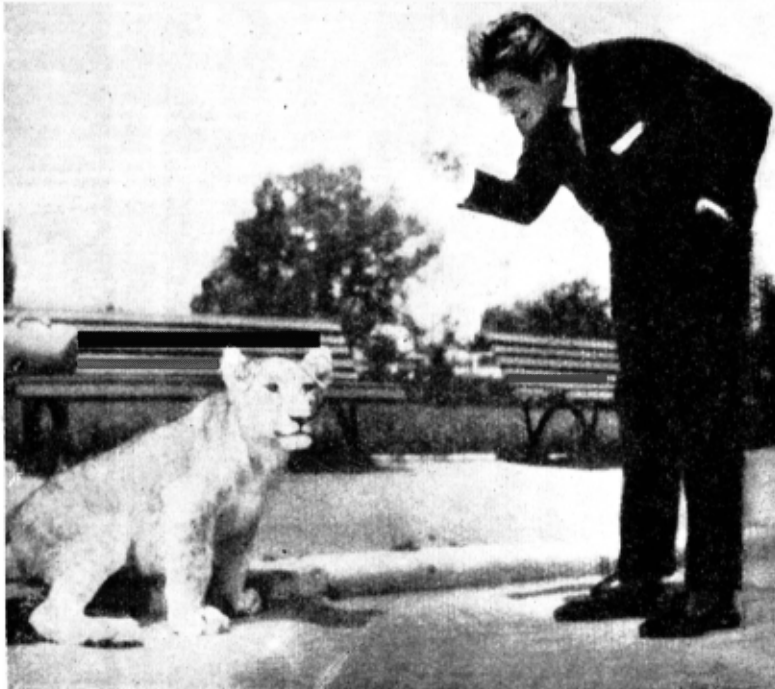

În timpul convorbirii cu Florin Piersic, descălecat în viteză, venit parcă de la o bătălie, mă întrebam, cine oare îl mai așteaptă tot acum? Studioul cinematografic, platoul Televiziunii, sau una din scenele Teatrului Național?

Discuția noastră consemnată, în ritmul vijelios al întregii activități a lui Florin Piersic, va încerca să surprindă doar prin „răspunsuri”, o schiță de biografie, tinăra biografie a unui actor format, crescut, lansat în acești ani. Pentru a vă satisface cit mai grabnic curiozitatea, firească, să dăm curs „repticilor” prin care Florin Piersic a răspuns întrebărilor noastre :

— ...M-am născut la Cluj la 27 ianuarie 1936. Tatăl meu era medic veterinar (de aici și dragostea mea pentru animale), mama — casnică. Am urmat școala primară și apoi liceul de băieți nr. 3, din același oraș.

— ...Debutul? În clasa a XI-a am recitat prima poezie : „Nebuna” de Coșbuc. Evi-

În urmă cu câțiva ani, pe vremea cînd proiecta să devină și îmblînzitor de lei...

Florin Piersic

dent, la o serbare școlară; recitarea mea, cu patos, a făcut să plîngă toate mamele, în frunte cu a mea... Ba, una din auditoare, doamna Tamas, a făcut și prima declarație publică cu privire la „arta” mea spunînd că „a plîns de parcă i-ar fi dat cu paprică la ochi”. Toată lumea mă și vedea artist, eu mă visam tot medic veterinar ca tata. Pînă la urmă admirația colegilor mei m-a făcut să-mi cîntesc hotărîrea.

— ...Colegilor mei le sînt recunoscător pentru că am ales profesiunea de actor. So-sise la Cluj o comisie, care selecționa candidați pentru „Institutul de artă cinematografică”. Băieții m-au îndemnat să mă prezînt și eu, pentru că, spun „fain”. Am recitat tot „Nebuna” și „Marius Chicoș Rostogan”. Nu mai era prezentă mama în sală, așa că probabil am recitat mai puțin izbutit ca la școală. Elena Negreanu, în comisie, m-a recomandat pentru a încerca să bat la porțile facultății. Ziarul local „Făclia” a anunțat

nu pește mult timp faptul că din 820 de candidați clujeni fuseseră selecționați trei — printre care și eu.

— ...Nu uitam că la Cluj, Elena Negreanu spusese despre mine că semăn cu Cerkasov tinăr. Fălos, l-am văzut în Nevski de zece ori, visînd, evident, să ajung ca el. Pentru examen am pregătit versuri din Uhland, Beniu, Desliu. Am sosit la București, m-am cazat la un cămin, cu o zi înainte de examen. Eram bîntuit, asemeni eroului lui Caragiale, de o durere cumplită la o mîsea, dar ca un semn de bun augur, în drum spre examen am văzut „Hamlet” cu Laurence Olivier. Am intrat la examen. În comisie: Ion Fintesteanu, George Vraca, Marietta Sadova, Costache Ramadan, Costache Antoniu, Marcel Anghelescu, Septimiu Sever... Nu exista încă televiziunea, și lumea venea la examenele de admitere, ca la un spectacol. În ușă, înainte de a pătrunde la examen, cineva mă strigă: Florinel! Era

Interpretînd pe haiducul Anghel Șaptecai, eroul serialului lui Dinu Cocca.

mama, care tocmai atunci sosise de la Cluj, să-mi aducă „de noroc” griu bucovinesc. Trebuia să-l presar, pe prag, la intrare, dar de emoție l-am ținut strîns în pumn în tot timpul examenului. Elena Negreanu îi șoptește lui Vraca: „E acela de la Cluj”. Septimiu Sever îmi face un semn prietenos. (După 18 ani, de la această întîmplare am ajuns „frații Buzești”). Prima întrebare pusă de Vraca e cu privire la numele meu. Dau o lungă explicație, legată de satul natal al tatălui meu — satul Corlata, comuna Stupca (azi „Ciprian Porumbescu”), județul Suceava. Acolo există familii cu numele: Porumb, Prun, Piersică. Al doilea nume l-am dobîndit prin tragere la sorți. La nașterea mea, părinții au pus patru nume într-o pălărie, și la sorți a ieșit Florin. (Una din cele patru eventualități era... Costică). O a doua probă a examenului a fost „o întîmplare din viață”, pe care tot Vraca mi-a solicitat s-o povestesc. Emoționat, am relatat o întîmplare tragică din viața familiei noastre: un accident, de pe urma căruia unica mea soră s-a înecat în apa Prutului. Am uitat că dau examen, emoția s-a transmis probabil, astfel încît atunci cînd George Vraca mi-a cerut să recit o poezie (acum pe un ton prietenos) am simțit că cei din comisie îmi sînt favorabili. După ușa, mă aștepta mama, care m-a tratat apoi, la una din dughenele din Calea Dorobanți, cu o cantitate masivă de prăjituri, pasiunea mea.

A doua zi apărea lista cu candidații reușiți la „actorie”. Figuram acolo cu „nota zece”. Am plecat la Cluj. O neînțelegere birocratică a făcut însă, ca bucuria mea să

fie de scurtă durată. Au început greutățile... Nu fusesem totuși primit la facultate. Pentru a avea o ocupație, am început să lucrez la o strungărie. Între timp înaintasem memorii peste memorii. La Cluj, Marietta Sadova monta pe scena Teatrului Național **Othello**. Și-a amintit de mine, m-a încurajat, asigurîndu-mă de sprijinul ei. Pînă la urmă, dreptatea a fost de partea mea, și cu sprijinul multor oameni inimoși am izbutit să intru la Institut, la „clasa” profesoarei Marietta Sadova. În „clasă” i-am întîlnit, atunci pentru prima dată, pe Leopoldina Bălănuță, Furdui, Lucia Mara, Liviu Crăciun, George Pintilescu. Am recitat poeziile de rigoare, recunoscător profesoarei mele. De abia după foarte mulți ani am jucat, pentru prima dată, în regia Mariettei Sadova, avîndu-l ca partener și pe fostul meu asistent Ion Lucian.

La cursuri, profesoara avea trei studenți favoriți: Bălănuță, Furdui și Piersic.

— ...Amintiri, amintirile din vremea studenției au totdeauna un farmec unic. Așadar, și ale mele, legate de căminul din str. Slătineanu, de portarul „nea Othello”, de bunul meu coleg, Furdui. La „clasă”, Marietta Sadova ne dădea nu numai lecții de actorie, ci și de comportament social, și — hai să zicem — de bune maniere. De la profesorul Marcel Anghelescu am deprins arta recitării, modul de a gîndi și a rosti poezii patriotice.

— ...Ceasul meu a sunat atunci cînd studentul-regizor Dinu Cernescu m-a chemat pentru a-mi oferi rolul principal din **Peer Gynt** (piesa despre care, pe atunci, nu știam

În Piața Palatului, printre prieteni.

mare lucru). Ti aveam parteneri pe Leopoldina Bălănuță, Ioana Bulcă, Cosma Brașoveanu, Adela Mărculescu, Ion Dichiseanu și pe actualii regizori Geo Saizescu și D. Cihodaru. A fost primul meu rol **adevărat** și poate punctul de pornire al viitoare mele cariere teatrale. (Cu același rol am dat mai târziu și examenul de admitere la Teatrul Național din București). Dar, mai înainte de aceasta mai căpătăsese un rolșor în **Viforul**: producția anului IV, la clasa lui Ion Talianu. Fericit că am fost ales și eu, am început repetițiile în sala noastră — pe atunci la subsolul Ateneului. De fapt, erau două roluri, două apariții, totalizând... două replici. Și totuși, la repetiții veneam cu citeva ore înainte, pentru a-mi compune două „c-pete” diferite. Ceea ce mi-a adus și răsplata morală — încurajarea promițătoare a actorului Ion Talianu. Demarașul meu s-a produs destul de lent. Mai ales în cinematografie nu eram de loc „văzut”... Am făcut probe pentru „Barbu Lăutaru”, dar filmul nu s-a mai realizat. Am dat o probă și pentru „Nufărul roșu”, dar o chestiune familială m-a împiedicat să turnez. În acest fel, am ratat și prilejul de a o cunoaște, cu zece ani mai devreme, pe Tatiana Iekel care a deșinut un rol în această peliculă... și apoi în viața mea.

— ...Datorită lui **Peer Gynt** am debutat totuși în cinematografie. Radu Beligan l-a invitat pe regizorul francez Louis Dacquin să mă vadă în spectacol și acesta m-a distribuit în **Ciulinii Bărăganului**.

La Institut am mai jucat unul din rolurile mele cele mai dragi, Șilvēstre din **Viceniile lui Scapin**. A fost un an de răspîntie pentru

învățămîntul teatral. Nicolae Ralea a izbutit să deschidă noua sală de teatru a Insti. tutului — Casandra. S-a inaugurat prima stagiune pentru public, și au fost reținuți în acest scop o promoție de absolvenți. Printre ei Ica Matache, Cosma Brașoveanu, Radu Voicescu, Leopoldina Bălănuță și Florin Piersic. S-au montat spectacolele, în care jucam și eu : **Copacii mor în picioare, Orologiul Kremlinului, Invazia**. Regizori : Marietta Sadova, Dina Cocea, Andrei Brădeanu, Cristian Munteanu.

— ...Urmează un eveniment de o importanță deosebită pentru mine, participarea la cel de al doilea festival de la Cannes în calitate de interpret al filmului **Ciulinii Bărăganului**. Din delegație mai făceau parte Ion Popescu-Gopo (întîlnire de bun augur pentru mine, pentru că după această întîlnire am jucat în toate filmele lui Gopo, de la **O poveste ca în basme, Pași spre lună și De-aș fi Harap Alb**), și profesorul George Macovescu. Gîndiți-vă, ce-a putut să însemne întîlnirea cu Cannes pentru un tînr de 22 de ani, care se întîlnea pentru prima dată în viața sa cu idoli copilariei. Cannes a fost explozia artistică, care mi-a luminat minunea cinematografiei, făcîndu-mă să privesc cu totul altfel arta filmului. Îi întîlneam, stăteam de vorbă, sorbeam o „buia-besă” cu Fernandel, discutam cu Paul Newman, mă plimbam cu Jean Marais, cu Sophia Loren, cu Danielle Darieux, cu Jeanne Moreau. L-am cunoscut bine pe Yves Montand, pe Simone Signoret, pe regizorul Christian Jacque, pe Orson Welles, pe Mîchèle Morgan. Și toate acestea sub soarele și stelele Mediteranei. Părea un vis formi-

De la stînga : regizorul Henri Verneuil, Michel Pratt, directorul Studioului St. Maurice, Angela Chiuaru, Silvia Armașu, Ion Popescu Gopo, George Macovescu, Michèle Morgan.

Filmînd împreună cu Grigore Vasiliu Birlic la Săcărîmb, județul Hunedoara, în 1960.

dabil ! De atunci, am început să privesc cu totul altfel aparatul de filmat și să gîndesc mai adînc despre rolul actorului în cinematograful. Am vizitat celebrele studiouri din Billancourt, i-am văzut la lucru pe marii seniori ai peliculei. Vizitînd mai multe orașe franceze, m-am oprit fără doar și poate, la Paris, dar nu înainte de a vizita sudul Franței, de a asista inevitabil la lupte cu tauri, unde l-am cunoscut pe celebrul Dominquin, și m-am plimbat pe domeniul lui Picasso. În aceste zile am cunoscut mulți idoli, dar mi-am coborît de pe soclu multe mituri. Spectacole de teatru, regizate de Peter Brook, sau actori ca François Perrier ocupă locuri de frunte în amintirile mele.

De la Cannes, răspintie a cunoștințelor mele artistice, am trecut la Piatra Neamț. Ca actor al colectivului local. Sala nu era încă terminată așa că, noi tinerii actori ne aflam mai mult plecați în turnee. Tot atunci, cu această ocazie, a apărut prima cronică despre mine ca actor, publicată în „Tribuna”, în care eram remarcat, dar totodată mi se atrăgea atenția să nu devin... „vedetă”.

— ...Cu o stagjune la Bacău, s-a deschis teatrul din Piatra Neamț, în care am jucat tot în **Orologiul Kremlinului**. A doua zi după spectacol, am primit o telegramă de la directorul adjunct al Teatrului Național din București, Aurel Baranga, care mă anunța de rezultatul favorabil al examenului meu (dat cu o vară înainte): devenisem actor al primei noastre scene. Am găsit înțelegerea directorului teatrului local, simpaticul actor Niculescu-Brună, așa că am și plecat...

— ...Pe scena Teatrului Național am fost distribuit, de către Vlad Mugur, în rolul lui Alexei din **Tragedia optimistă**. Parteneri: Marcela Rusu (actriță a cărei colaborare o regret, nemaiaînd norocul să-i fiu partener de-a lungul anilor), Marcel Anghelescu, Toma Dimitriu — unul din idoli tineretii mele, ale cărui creații în **Cei din urmă, Othello** etc. mi-au deschis „apetitul” pentru teatru. Îi aveam deci partener pe aceia care mi-au încîntat adolescența, și pe fostul meu profesor Marcel Anghelescu. Jucam alături de tinerii Rauțchi, Cozorici, Bibanul, Victor Moldovan. Un cuvînt despre relațiile mele cu Vichi, pe care îl admiram de pe vremea cînd juca la Cluj, și cu care colaborasem: un rol îi solicitai prezența în scenă cu o pereche de patine. Or, eu veneam în fiecare seară de acasă cu patinele mele pentru a î le aduce în scenă. Prima mea, colaborare teatrală !

Cu Fernandel, la Cannes, în 1958.

— ...Un rol însemnat în activitatea mea l-a jucat regizorul Al. Finți, de a cărui încredere deplină m-am bucurat din prima clipă. Mi-a încredințat un rol important în **Discipolul diavolului**. Privind retrospectiv, mă nemulțumesc ce am făcut atunci. Regret. Acum l-aș juca alifel. Dar, Al. Finți nu a fost dezamăgit, și a continuat să mă distribuie în continuare. Am jucat și în **Mașina de scris** alături de Marietta Deculescu, Geo Barton, Silvia Popovici.

— ...Moni Ghelerier m-a ajutat, de asemenea, să abordez un rol de mare respirație în **Orfeu în infern**, alături de Irina Răchitanu. Incepea un nou capitol pentru mine, acela al întîlnirii cu poezia dură, directă, fără poză exterioară și zimbet circumstanțial. Pentru prima dată mă întîlneam cu un „furios”. Am jucat „în reprezentație”, același rol, și la Cluj în regia lui O. Rappaport. **Maria Stuart** m-a dus în împărăția teatrului romantic, în compania unora dintre cei mai mari actori ai teatrului românesc.

— ...Poate cel mai interesant rol din această perioadă a fost cel al lui Lennie — din **Oameni și șoareci**. Un rol care a solicitat datele fizice și psihice ale unei compo-

Împreună cu mama și sora în 1937; la mijloc: în 1938, la doi ani și în 1942, la șase ani; jos: în 1948, la 12 ani și în 1958, proaspăt absolvent al Institutului de teatru.

mi-a adus satisfacția unui frumos succes, în cadrul turneului întreprins de Teatrul Național, la Budapesta și la Viena.

— ...Din literatura originală am interpretat principalele personaje de basm românesc: Făt-Frumos din **Înșir-te mărgărite** de Victor Effimiu, pe Cosmin — fiul zimbrului, în serialul cu același nume la televiziune, pe Grula-Grozovan în serialul lui D. Almaș — la radio, și pe Harap Alb — în film. Am iubit tipul acesta de personaj înaripat cu patos popular, reprezentant al românului simplu, deschis, luminos, generos, coborât din baladă.

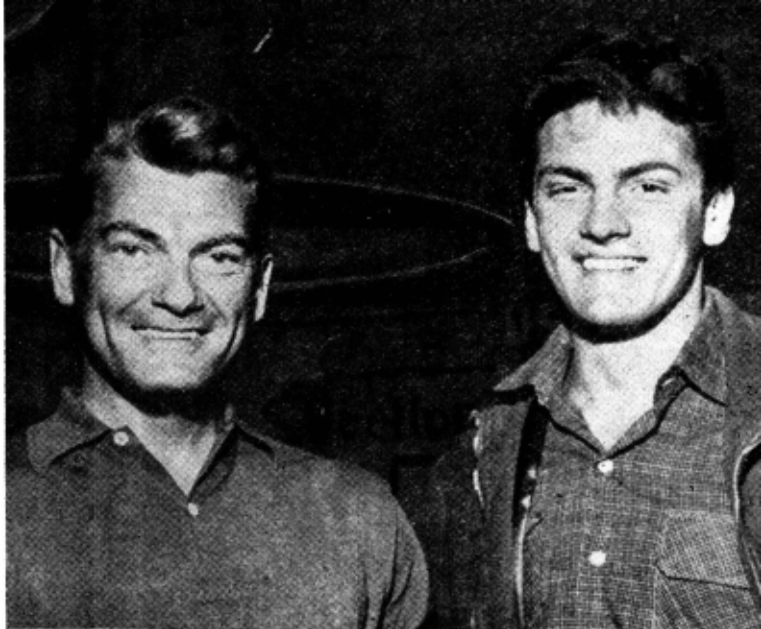
— ...Dar, au sosit și rолurile maturității mele artistice. Mai întâi Orin din piesa lui O'Neil **Din jale s-a-ntrupat Electra**, rol datorat tot lui Al. Finți, într-un spectacol în care am jucat alături de regretata și inegalabila tinăra actriță Eugenia Dragomirescu. A urmat întâlnirea cu prințul Mișkin din **Idiotul**, rol care dacă nu e de un efect imediat, solicită o compoziție dură, profundă, seisme interioare, noblețe, distincție, și toate acestea cerându-se realizate cu economie de mijloace fizice. Rolul îmi cerea un echilibru perfect între gândire, suflet, vorbire și mișcare.

— ...Victor Moldovan, cel pe care îl admiram încă de la Cluj, m-a distribuit într-o piesă, socotită a fi „de serviciu”: **Heidelberg de altădată**. Spectacolul, primit cu răceală de critică, a depășit 200 de reprezentații. S-a crezut greșit că poate tineretul, supus influențelor „op-pop”, „hippy” și de alt gen, nu mai e receptiv la melodramă. Ideea s-a dovedit a fi falsă.... Melodrama, jucată sincer, are totdeauna rezonanță, la marele public. În cabină, sub cristalul mesei mele de machiaj se află fotografia lui Tony Bulandra, în acest rol, pe care marele actor a scris cu mîna sa, că acesta a fost unul din cele mai emoționante succese din viața sa (deși a jucat și în **Hamlet**).

— ...Acum repet în regia lui Mihai Brechet cunoscuta piesă a lui Tennessee Williams — **Dulcea pasăre a tinereții**, alături de maestrul George Calboreanu, Carmen Stănescu, Ilinca Tomoroveanu, Damian Crîșmaru. Nu pot uita interpretarea lui Paul Newman, pe care l-am cunoscut cîndva la Cannes.

— ...Îmi doresc totdeauna un rol bun. În general, Teatrul Național din București trece printr-un proces de împrosptărire. Radu Beligan mereu tînăr, ca actor și ca om, do-

Împreună cu Jean Marais, la standul românesc de la Festivalul de la Cannes din 1958.

Dreapta : Cu Sidney Chaplin, fiul lui Charlie Chaplin, cu prilejul turnării coproducției româno-franceze „Șapte băueți și o ștrengăriță“, la Cimpia Turzii ; jos : La Festivalul de la Moscova, în 1966 împreună cu Norman Wisdom.

rește din toată inima să ofere prilejul unor mari roluri pentru toți interpreții. M-a bucurat declarația pe care a făcut-o revistei „Flacăra“, în care arăta că se gîndește să monteze piese pentru actori, mie urmînd să-mi revină **Hamlet** și **Peer Gynt**. La Teatrul Național am avut prilejul să joc o gamă variată de roluri, cum a fost **Leonaș** din **Coana Chirița**, sau cum e simpla figurație pe care o fac în **Regele Lear**, spectacolul cu care se pleacă în turneu în Italia. Îmi aduc aminte de o remarcă a actriței Dina Cocea care spunea că „în rolurile mici se cunoaște actorul mare“. Am jucat în piese de debut, în comedii, în drame, chiar și în vodeluri, alături de unul din partenerii mei favoriți, Matei Alexandru.

— ...Dintre toate formele de spectacol prefer teatrul. Dintre aparițiile mele cinematografice rețin pe cea din **De-aș fi Harap Alb** (în care, cred, că aveam ceva haz), compoziția din **Bătălie pentru Roma**, făcut de Robert Siotmak, film în care am jucat alături de Orson Welles și Laurence Harvey. Cred că în... ciuda fizicului meu îmi reușesc mai bine compozițiile. Fizicul mă trădează poate, dar cu un efort suplimentar mă simt bine în astfel de roluri. De mare folos pentru mine ca actor au fost colaborările cu regizorii străini: Bordérie, Siotmak, Ozerov, (cu care am colaborat la **Eliberarea**), Maak Karoly și Dacquín. Poate am devenit un actor de... coproducție. Nu vi se pare ciudat că am fost mai puțin soli-www.cimec.ro

Cu Charles Boyer și Angela Chiuvaru la Cazinoul din Cannes, la recepția de deschidere a Festivalului din 1958.

În pagina alăturată : sus — cu Antonella Lualdi la filmările „Columnei”, 1968 ; jos — în „Ciulinii Bărăganului”, 1958. De la stînga : Maria Tănase, Florin Piersic, Ruxandra Ionescu, Marcel Anghelescu (în plan secund) și Mihai Berechet.

cită de aproape toți regizorii tineri și, în special, de cei români ? Mie mi se pare. Totuși, în ultima vreme în **Columna** și mai recent în **Mihai Viteazul** am început să fiu și eu „văzut”. Sînt acum în calitate de „Anghel Șaptecăi” protagonistul serialului lui Dinu Cocea. Rolul ideal, pe care aș fi vrut să-l joc în cinematografie nu mi-a fost încă încredințat. Cronicarul T. Caranfil observa, la fiecare film în care mă viziona, același fapt, sugerînd să fiu utilizat în roluri de comedie sau compoziție. Doresc așadar, un rol, în care să dezvăluî tot ce am mai bun. Aștept acele scenarii scrise special pentru actori. Și, mai ales, aștept primul tur de manivelă la filmul **Ciprian Porumbescu** (cu care sînt oarecum ruddă). Am auzit că se va realiza, și doresc mult să-l joc eu...

— ...Pasiune particulară ? Colectionez etichete de pe pachetele de ciocolată. Și mi place să cînt la pian și la acordeon, și cu această ocazie cer scuze telespectatorilor și radioascultătorilor, că, așa cum ar spune Chicoș Rostogan, uneori le „gidil” neplăcut urechile. Cred că, am o bună pregătire fizică, joc baschet, fotbal, călăresc. În filme sînt propriul meu cascador. Îmi place să-mi conduc mașina, un Ford Capri 1964, pe care în loc să-l vînd, prefer să-l repar mereu.

— ...Dacă sînt vedetă ? În contactul cu oamenii, nu. Sînt însă, citeodată, semnele unei popularități artistice. Acum 11 ani filmam prin părțile Devei și Hunedoarei. Nu mă cunoștea nimeni. Recent, tot acolo, mi s-a făcut o primire entuziastă. Iubesc mult oamenii și mă simt apropiat de ei.

— ...Actrița favorită ? Tatiana Iekel. De la ea am învățat (deși nu o pun întodeauna în aplicare) ce înseamnă disciplină. Învățat totdeauna rolul de la primele repetiții, și este autoarea unei performanțe. În aceeași zi juca în patru spectacole, patru personaje diferite, dintre care unul (Guliță, în „travesti”). Tatiana Iekel face parte dintre actorii pe care i-am admirat, dintre interpreții care și-au diferențiat totdeauna rolurile, care nu-și repetă mijloacele de exprimare. Și totodată e mama lui Florinel...

— ...Florinel Piersic mă cunoaște sub numele de „tata-ha’ducul Mihai Viteazul”. Aș vrea să fie actor; dacă nu în cel mai rău caz... mandatar la un bufet. Îi cunoaște de la televizor pe Aurelian Andreescu, Margareta Pislaru, Ion Marinescu, Ion Hobană (cu enigmatice „Terrei”), Dinu Săraru, și e mort după Engelbert Humperdinck...